

Prædiken 3. søndag i fasten 12. marts 2023

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer:

568 Livsalige dag, som i håbet vi venter,
Lisbeth Smedegaard Andersen – Du spørg' mig om håbet.
M&M Et håb

-

52 Du, Herre Krist
317 Livets fylde, glædens glans,
36 Befal du dine veje

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Engang var Jesus ved at uddrive en dæmon, som var stum. Da dæmonen var faret ud, begyndte den stumme at tale, og folkeskarerne undrede sig. Men nogle af dem sagde: »Det er ved dæmonernes fyrste, Beelzebul, at han uddriver dæmonerne.« Andre ville sætte ham på prøve og krævede et tegn fra himlen af ham. Men da Jesus kendte deres tanker, sagde han til dem: »Ethvert rige i splid med sig selv lægges øde, og hus falder over hus. Hvis nu også Satan er kommet i splid med sig selv, hvordan kan hans rige så bestå? I siger jo, at jeg uddriver dæmonerne ved Beelzebul. Men hvis jeg driver dæmonerne ud ved Beelzebul, ved hvem uddriver jeres egne folk dem så? Derfor skal de være jeres dommere. Men hvis det er ved Guds finger, at jeg driver

dæmonerne ud, så er Guds rige jo kommet til jer. Når en stærk mand fuldt bevæbnet vogter sin gård, kan hans ejendele være i fred. Men kommer der en, der er stærkere, og overvinder ham, tager han straks alle de våben, som den anden havde sat sin lid til, og fordeler byttet. Den, der ikke er med mig, er imod mig, og den, der ikke samler med mig, spreder. Når den urene ånd er drevet ud af et menneske, flakker den om i øde egne og søger hvile, men uden at finde den. Så siger den: Jeg vil vende tilbage til mit hus, som jeg er drevet ud af. Og når den kommer, finder den det fejet og prydet. Så går den ud og tager syv andre ånder med, værre end den selv, og de kommer og flytter ind dér. Og det sidste bliver værre for det menneske end det første.« Mens han sagde det, var der en kvinde i skaren, der råbte: »Saligt er det moderliv, som bar dig, og de bryster, du diede!« Men han svarede: »Javist! Salige er de, som hører Guds ord og bevarer det!«

Lukasevangeliet 11,14-28

Man siger, at håbet er lysegrønt; det er nemlig altid spirende og i vækst. Med håb kan vi se frem mod høst fra det, der lige nu er lysegrønt og ved at pible op af jorden.

Håb om høst har vi ved at se spirer, men hvordan bevarer vi håbet om en bedre verden i en verden, der tilsyneladende er fyldt med katastrofer?

Verden, som den ser ud nu, er ikke hel så lys, som vi måske synes den så ud for et år siden.

Det er lidt over et år siden, at Rusland invaderede Ukraine, men til forskel fra nu, så håbede vi for et år siden på, at der hurtigt kunne

forhandles om fred. Det håb er forsvundet. Ingen taler længere om at finde en fredelig løsning. Det tales ikke om at forhandle fred, der tales om at sende flere våben for at forsøge at vinde en krig. Hvor er håbet i det?

I dag, hvor vi skal samle ind til Folkekirkens Nødhjælp vil jeg tale om håb.

For håb skal deles, og det er det vi gør, når vi samler ind til andre. Vi gør, at andre tør håbe på en bedre hverdag og fremtid.

Der samles ind til dem, der er ramt af krigen i Ukraine, dem der er ramt af Jordskælv, især i Syrien er Folkekirkens Nødhjælp til stede. Der samles ind til dem, der bor på Afrikas horn, som netop nu oplever en sultkatastrofe, som der næsten ikke er fokus på, på grund af de andre ting, som er tættere på os. Der samles fortsat ind til at forsætte projekter med køkkenhaver og andet rundt omkring i verden, i Ulande, hvor der med en lille indsats kan gives et løft i den menneskelige levestandard. Mange af dem, vi samler ind til, er ikke kristne. Men vi samler ikke ind til folk fordi de er kristne, men fordi vi er... Vi har fået meget givet, og vi kan derfor dele det håb vi har fået givet af Kristus.

I dagens evangelium der giver Jesus en stum en stemme. I dagens evangelium giver Jesus os et håb om bedre tider. Hvis vi ser på en helbredelse som et glimt af det gudsrige, vi stadig venter på, skal bryde endeligt igennem, så får vi med glimtet rakt et håb. Med en indsamling, med en håndsrekning, giver vi håbet en stemme i en verden, hvor håbet ellers er forstummet.

Jesus kunne række håbet til os, og når vi ikke er i splid med os selv, men står sammen, så kan vi dele det kristne håb.

Det kristne håb grunder sig på Gud, der oprejste Jesus fra de døde efter døden på korset. Vi henter altid vores håb i opstandelsen, der viser os at alt kan og vil blive godt. Måske nu! Måske først ved de sidste tider, men håbet lever og holder os oppe, også når sygdom og krig, når naturkatastrofer raser i verden.

Håbet kommer klart til udtryk i Peters første brev kap 1,3:” Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde”

Ordene fra første Petersbrev indgår i dåbsritualet som en forkyndelse af, at den døbte nu har del i håbet, at dødens magt er brudt. Og ordene bliver gentaget inden jordpåkastelse ved bisættelser og begravelser. Dødens magt er brudt. Der er håb også når vi samles om en kiste.

Ifølge Lukasevangeliet prædiker Jesus første gang i sin hjemby Nazaret, hvor han næsten programagtigt sammenfatter Gudsrigets indhold: ”Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og nyt syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nåde år fra Herren.” (Lukasevangeliet kap 4).

Det er håbs billederne fra Esajasbogen, Jesus citerer. For i det Gudsrige, som bryder frem med Jesus, bliver gamle profetiske forventninger virkeliggjort. Vi har håb i Jesus.

Gudsriget er nu kommet nær med Jesu forkyndelse af Guds tilgivelse. Vi ser Gudsriget i glimt, når Jesus helbreder og uddriver ondskabens dæmoner, sådan som han gør i dagens evangelium. Gudsriget kommer i glimt til udtryk i de befriende handlinger,

som Jesus udfører. Håbet er, at Gudsriget som ubegrænset og synlig virkelighed vil komme engang, nemlig ved Jesu genkomst. Vi prøver at bevare håbet, når vi i Fadervor beder: ”Komme dit rige”... Vi ser med håb frem mod Kristi genkomst.

Folkekirken Nødhjælp har et motto, der lyder ”Vi tror på livet før døden”. Vi er sat i en verden sammen, og vi skal prøve at få det bedste ud af dette liv, det må ikke gå til spilde, men vi gør det også med vores efterliv for øje. De mennesker vi er sammen med nu, som vi vælger at række en hånd, - eller ikke at række en hånd, dem skal vi være sammen med i evighed... I efterlivet.

På Jesu tid talte man om ”Herrens dag”, det vil sige den dag, hvor Gud vil komme synligt og gribe ind i historien, holde dom over verden og forandre alting og skabe en ny himmel og en ny jord. Vi venter på Kristi genkomst. Vi skelner mellem hans første komme, nemlig hans fødsel og jordiske liv, hans død og opstandelse og senere himmelfart – og så hans nye komme ved tidernes ende. Altså er håbet om Jesu genkomst også et håb for denne verden, der så skal blive ny.

Håbet om Guds nyskabelse af alting har sin baggrund i troen på Jesu død og opstandelse.

Som Jesus døde og opstod, skal himmel og jord forgå og blive nyt – og Guds rige blive en altomfattende virkelighed. Det kristne håb om verdens fuldendelse ved de sidste tider, motiverer til handlinger, der viser tegn på, at Guds rige er til stede og virksomt. Vi skal handle, vi skal være en del af håbet. Vi skal ikke vente med at handle til de sidste tider, vi skal handle nu. Vi kan være svaret, som Gud sender, når nogen beder om dagligt brød og fornyet håb.

Jesus gav en stum en stemme. Jesus hørte ham og hans bøn. Han hører de stemmer i verden, der beder om håb. De forstummer ikke, vi kan også høre dem. Lad os sammen hjælpe hinanden med at give Guds håb videre til andre.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen!